KLOKAN

JAMES PATTERSON

& MAXINE PAETRO

20. OBĚŤ

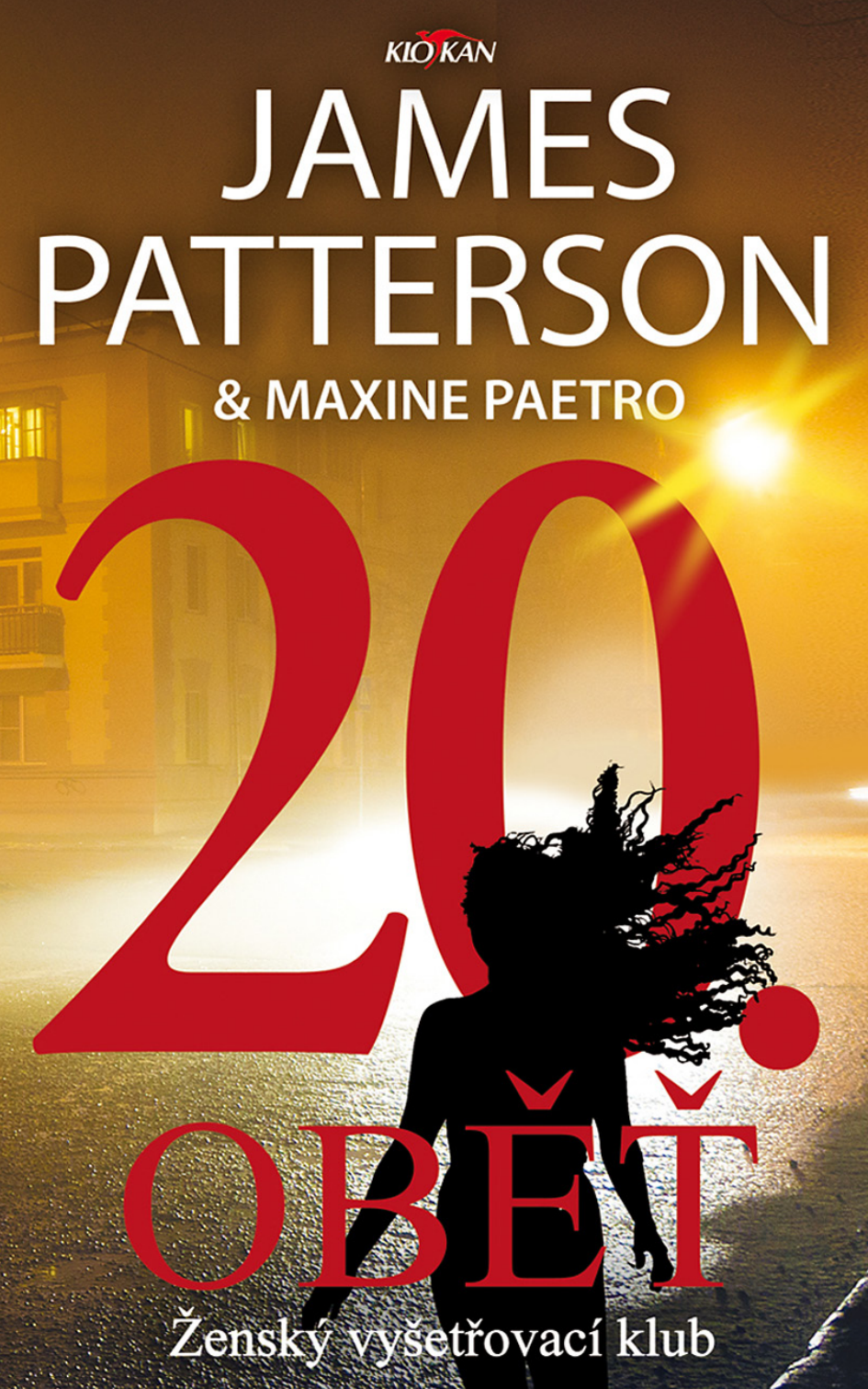

Ženský vyšetřovací klub

edice

Copyright © 2020 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE 20th VICTIM
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím
Little, Brown and Company
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-828-9

Věnováno strážcům zákona z celých Spojených států,
kteří riskují své životy, aby ochránili nás ostatní.

1. kapitola

Cindy Thomasová si zapnula policejní skener, zatímco se prodírala páteční ranní zácpou do práce v redakci novin *San Francisco Chronicle.*

Uplynulých patnáct minut poslouchala jen rutinní volání mezi dispečinkem a hlídkovými vozy. Pak se něco stalo.

Skener Whistler TRX-1 začal chrlit praskání statické elektřiny a nesouvisející hlášení. Bylo to, jako by někdo cvakl vypínačem. Kanál zaplnila čtyřstovková hlášení. Znala je všechna: 406 – policista potřebující pomoc, 408 – pošlete ambulanci, 410 – požadovaná pomoc na cestě.

Cindy byla investigativní novinářka, skutečné eso specializující se na reportáže o kriminalitě. Její pomoc sice nikdo nepožadoval, ona však přesto zamířila na místo činu. Neexistují žhavější tipy než ty přímo ze skeneru.

K nahlášené střelbě došlo v restauraci řetězce Taco King v Duboce Avenue. Cindy odbočila doprava z Otice Street a zamířila do oblasti zvané Duboce Triangle poblíž centra San Franciska, ohraničené ulicemi Mission a Castro a čtvrtí Lower Haight.

Se sirénami hlídkových vozů před sebou a ambulancí kvílející a houkající za sebou rozhodně nepotřebovala znát orientační číslo. Zajela k chodníku, a jakmile ji minul autobus první pomoci, rozjela se za ním s plynem na podlaze, bez ohledu na rychlostní limit.

Ambulance zabrzdila před vchodem do restaurace Taco King na křižovatce Duboce Avenue a Guerrero Street. Tři pruhy čtyřproudé ulice blokovala policejní auta a uniformovaní policisté už odkláněli dopravu. Z místa činu utíkali křičící, vyděšení lidé.

Cindy nechala svou hondu u chodníku, uběhla půl bloku a dorazila k podniku Taco King právě včas, aby uviděla dva zdravotníky nakládat nosítka dozadu do autobusu. Pokusila se upoutat pozornost jednoho z nich, on ji však odstrčil loktem z cesty.

„Ustupte, paní."

Cindy se dívala dovnitř otevřenými zadními dveřmi. Zdravotník roztrhl oběti košili, vykřikl „Ustupte!" a přiložil defibrilátor. Tělo nadskočilo, pak se dveře zabouchly a ambulance vyrazila po Guerrero Street směrem k Metropolitní nemocnici.

Přes tři ze čtyř pruhů byla natažená policejní páska bránící kolemjdoucím vstoupit na parkoviště a do restaurace. U pásky stála uniformovaná policistka Kay Kendallová, známá Cindyiny životní lásky, inspektora z oddělení vražd Richarda Conklina.

Došla ke Kendallové s poznámkovým blokem v ruce, pozdravila ji a řekla: „Kay, co se tady stalo?"

„Ahoj Cindy. Když chvilku počkáš, vyjde někdo ven a udělá prohlášení pro tisk."

Novinářka na ni zavrčela.

Kendallová se zasmála.

„Slyšela jsem, že jsi pitbul, ale nevypadáš tak." Cindy měla blonďaté kudrny zkrocené sponou posázenou umělými diamanty a velké modré oči plné odhodlání. Tak prostě vypadala, aniž se snažila působit nějakým dojmem.

„Poslechni, Kay, ptám se jen na to, co viděli a slyšeli všichni v restauraci a před ní. Musí tu být asi čtyřicet svědků, nemám pravdu? Jenom to potvrď a dej mi kontakt na dva z nich, ano? Uvedu ‚Reportérce to sdělil anonymní policejní zdroj.' Nezmíním se o tobě."

„Povím ti jenom tohle," řekla Kendallová. „Jeden muž byl zastřelen přes čelní sklo támhletoho SUV."

Kendallová ukázala na stříbrný poslední model Porsche Cayenne.

„Jeho žena seděla vedle něho. Slyšela jsem, že je těhotná. Nebyla zasažena a neviděla střelce. Je to nepotvrzené, Cindy. Ta manželka je v tom policejním autě, které tamhle vyjíždí z parkoviště. A teď jsi mým dlužníkem. Velkým. Dej mi minutu na rozmyšlenou, abych nevyplýtvala svá tři přání."

Cindy jí minutu nedala. Místo toho se zeptala: „Jak se jmenuje oběť? Viděl toho střelce aspoň *někdo*?"

„Moc na mě tlačíš, Cindy."

„No jo. Je v sázce moje pověst pitbula."

Kay se na ni usmála a pak řekla: „Vidíš to SUV?"

„Jo, vidím."

„Vyfoť si jeho zadní okno."

„Dobře, Kay. Určitě to udělám."

Kendallová řekla: „Tady je tvůj sólokapr: ta oběť je skoro slavná. Jestli umře, bude to velká zpráva."

2. kapitola

Kendallová pohrozila Cindy prstem. Přátelské varování.

Cindy bezhlesně vyslovila „Děkuju", a než ji stačil někdo vyhnat, proklouzla pod páskou, dostala se na patnáct metrů daleko od zadního okna SUV a vyfotila ho. Byla už zpátky za páskou a zvětšovala na displeji snímek, když se z davu vynořil Jeb McGowan a přitočil se k ní. S vlasy ulíznutými dozadu a slušivými brýlemi s dvoubarevnými obroučkami vypadal jako mladý génius. Hrál roli elitního žurnalisty a v poslední době psal do kriminální rubriky *LA Sun Times*. Vycházely mu tam každodenní sloupky – stejně jako jí – a poté, co před dvěma lety psal o Marině Slasherové, poskytl několik rozhovorů zpravodajským kabelovkám.

Tehdy McGowan naznačil, že San Francisko je druhořadé a provinční.

„Tak proč jsi tady?“ zeptala se ho tenkrát Cindy.

„Moje přítelkyně má ve Frisku rodinu. Chci ji vídat častěji. Tak co mám dělat?“

Pro začátek mu neříkej Frisko, pomyslela si Cindy.

Teď měla McGowana přímo před sebou.

„Zdravím, Cindy.“

To byl další problém. McGowan byl vlezlý. Dobře, totéž se dalo říct i o ní. Ale podle Cindyina názoru nebyl McChytrák týmový hráč a s radostí by ji strčil pod rozjetý autobus, aby ji připravil o prvenství. Nebo by se na ni prostě přilepil jako žvýkačka na podrážku a otrávil by ji k smrti.

„Ahoj Jebe.“

Odvrátila se, jako by stínila displej svého mobilu před ranním sluncem, ale on mluvil dál.

„Prohodil jsem pár slov s jednou zákaznicí, než se vytratila. Mám její jméno a několik dobrých citací o chaosu po střelbě. Dostal jsem nápad, Cindy. Měli bychom napsat tuhle reportáž společně.“

„Máš jméno oběti?“

„Budu ho mít.“

„Už mám svůj úhel pohledu,“ řekla. „Měj se, Jebe.“

Cindy odkráčela od McGowana, a když se vrátila za policejní pásku, zvětšila si snímek zadního okna porsche. Někdo napsal do prachu na skle prstem jedno slovo.

Opravdu tam stálo z*kouška*?

Zhluboka se nadechla a ťukala na fotografii, dokud nebylo slovo *zkouška* zcela zřetelné. Byl to dobrý obrázek na titulní stranu a projednou žádná její kamarádka ze sanfranciské policie neříkala „Tohle je mimo záznam.“

Když Cindy kráčela ke svému autu, běželo jí hlavou: *Zkouška na co?* Byla to snad jakási upoutávka? Ať už měl střelec jakýkoliv motiv k zabití oběti, naznačoval, že dojde k další střelbě.

Cindy zatelefonovala Henrymu Tylerovi, nakladateli *Chroniclu* a šéfredaktorovi, a nechala mu vzkaz, že její anonymní zdroj je policista a že stále pátrá po totožnosti oběti.

Nasedla do auta a dál poslouchala policejní skener v naději, že zachytí jméno mrtvého. A zavolala Richovi, aby mu pověděla, čeho byla právě svědkem.

Bylo možné, že už jméno oběti znal.

3. kapitola

Yuki Castellanová zamkla kabelku do zásuvky svého stolu, vyšla z kanceláře a zamířila k výtahu.

Jako zástupkyně sanfranciského okresního prokurátora vedla obžalobu osmnáctiletého nedostudovaného mladíka, který měl tu smůlu, že pracoval jako řidič neidentifikovaného drogového dealera.

Před dvěma měsíci ho stopla policie.

Auto, které řídil, mělo rozbitou směrovku a ukradené poznávací značky. Policista, který to auto zastavil, se přibližoval pěšky, když tu z podezřelého auta vyskočil spolucestující a vystřelil na něho.

Policistův parťák střelbu opětoval, minul a pak na auto vystřelil, když odbočilo na dálnici Highway 1 Jih. Policista zavolal posily a zůstal u umírajícího kolegy.

O několik kilometrů a minut později policejní auta vytlačila ujíždějící vozidlo z krajního pravého pruhu a zablokovala mu cestu. Policie zjistila, že spolucestující mezitím vyskočil a nechal náctiletého řidiče Claye Warrena v autě samotného s velkým balením fentanylu.

Postřelený strážník zemřel na místě.

Clay Warren byl zadržen na základě několika obvinění. Zabavené drogy měly hodnotu milionu dolarů. Parťák mrtvého policisty identifikoval Warrena i auto a forenzní našlo ve voze stovky starých a nových otisků, ale žádný nebyl v databázi známých zločinců.

Ten parchant nosil rukavice a nikdy se nedotkl palubní desky, nebo to byla jeho první fuška a ještě nebyl v systému.

O tom Yuki pochybovala.

Okresní prokurátor Warrena obvinil z převážení drog v ukradeném autě a podílnictví na vraždě policisty, ale Warren se provinil hlavně svou hloupostí. Yuki doufala, že udá pohřešovaného dealera, ale on to dosud neudělal, ani nenaznačil, že by to měl v úmyslu.

Použila nerezovou stěnu výtahu jako zrcadlo, nanesla si rtěnku a upravila vlasy. Pak vystoupila v šestém patře a došla k seržantce Bubleen Watersové sedící za svým stolem.

„Ahoj B. Mám schůzku s vězněm Clayem Warrenem a jeho obhájcem."

„Už na tebe čekají, Yuki. Vydrž chvilku."

Zvedla sluchátko stolního telefonu, stiskla tlačítko a řekla: „Randalle. Dveře, prosím."

Objevil se člen ochranky, zarachotily kovové dveře a zaklapl za nimi zámek. Strážný odvedl Yuki do malé místnosti se zdmi z šedivých tvárnic, kde byl stůl a židle, z nichž dvě už byly obsazené. Clay Warren měl na sobě klasickou oranžovou vězeňskou kombinézu a na rukou stříbrná pouta. Jeho obhájce Zac Jordan měl dlouhé vlasy a na sobě růžovou košili s krátkými rukávy, khaki sako, džíny a zlatou náušnici v levém uchu.

Zac věnoval Yuki vřelý úsměv, vstal a sevřel její ruku v obou dlaních.

„Rád tě vidím, Yuki. Bohužel jsem se zatím nikam nedostal. Snad bude Clay naslouchat tobě."

4. kapitola

Zac Jordan pracoval jako obhájce pro bono v řadách Ligy obhájců, skupiny zastupující chudé a beznadějné případy.

Během krátké přestávky ve své práci na okresní prokuratuře Yuki se Zakem Jordanem spolupracovala a mohla říct, že je dobrý chlap a jeho klient má štěstí, že se ho Zac uvolil obhajovat.

V tomhle případu čelil jeho klient dlouhému trestu vězení za to, že byl ve špatnou chvíli ve špatném autě.

Yuki se posadila a zeptala se: „Jak to jde, Clayi?“

„Báječně,“ utrousil.

Clay Warren vypadal mladší, než ve skutečnosti byl. Byl to malý blonďák s nosem jako knoflík, ale když vzhlédl, ukázal tvrdý pohled svých šedých očí. Rychle si Yuki změřil od hlavy k patě a pak sklopil zrak k poutům připevněným k železnému kruhu uprostřed stolu. Vypadal rezignovaně.

„Clayi,“ řekla, „jak jsem vás už informovala, zemřel policista. Vy víte, kdo ho zastřelil. Znovu vás žádám, abyste nám pomohl tím, že nám povíte, kdo to udělal. Jinak já nepomohu vám a budete obžalován z podílnictví na vraždě a držení drog za účelem prodeje a souzen jako dospělý. Hrozí vám doživotí.“

„Za řízení auta,“ řekl.

„Rozumíte mi?“ zeptala se Yuki. Podílel jste se na vraždě *policisty.* Jestli nám pomůžete dostat toho střelce, mohl by vám okresní prokurátor pomoct a trest by se významně snížil, Clayi.“

„Já nic nevím. Řídil jsem. Uslyšel jsem sirénu. Zastavil jsem a teď jsem obviněný ze všech těchhle nesmyslů. Celé je to špatně. Jel jsem moc rychle, tečka.“

„A ty drogy v autě? Kde jste přišel k fentanylu v hodnotě milionu dolarů?“

Yuki věděla, že se toho dealera podařilo předběžně identifikovat. Policista, který viděl svého parťáka umírat na ulici, si prošel fotografie možných podezřelých, velkých drogových dealerů, a usoudil, že by tím střelcem mohl být Antoine Castro, i když si tím nebyl úplně jistý.

Yuki řekla: „Proč chcete pykat za parchanta, jako je Antoine Castro?“

Mladík jen zavrtěl hlavou.

Castra měla FBI na seznamu nejhledanějších zločinců. Yuki by však teď ochotně vsadila na to, že odešel ze země a přijal novou totožnost.

Zac řekl: „Lhaním si nepomůžete, synu. Znám paní prokurátorku Castellanovou dobře. Budu za vás vyjednávat.“

„Pro boha živého!“ vykřikl Warren. *„Nechte mě na pokoji!“*

Yuki si představovala, že pokud byl ten vraždící dealer opravdu Castro, poskytla tomu mladíkovi důležitou informaci. Varovala ho.

Promluvíš, a zemřeš.

Clay Warren promluvit nehodlal. Yuki vstala.

„Je mi líto, Zaku.“

„No, zkusila jsi to,“ řekl.

Došla ke dveřím a člen ochranky jí otevřel. Nechala Zaka Jordana samotného s jeho klientem, vyděšeným klukem, jehož osudem bylo dříve nebo později zemřít ve vězení.

5. kapitola

V pátek v devět ráno plus minus pár minut prošel zastupující policejní velitel Jackson Brady centrální uličkou služební místnosti.

Noční směna právě odcházela a denní se trousila dovnitř s pozdravy „Zdravím, šéfe“ a „Ahoj Brady“. Kývl na Chiho, Lemkeho, Samuelse a Wanga a šel dál.

V přední části místnosti byly dva stoly přiražené předními stranami k sobě. Pracoviště Boxerové a Conklina. Když Brady nastoupil k sanfranciské policii, dělal jim oběma postupně parťáka. Spoléhal se na ně a udělal by pro ně cokoliv.

Brady se posadil na židli patřící Boxerové. Pohlédl na Conklina přes Lindsayin osobní prostor připomínající skládku, otočil ke straně stínítko lampy s ohebným krkem a odstrčil hromadu spisů a hrnek, aby si udělal místo pro lokty.

Conklin vzhlédl a zeptal se: „Jsi v pohodě, poručíku?“

Brady věděl, že vypadá hrozně. Příliš mnoho času stráveného v práci. Příliš mnoho nezdravého jídla. Příliš málo spánku. Stres osmnáct hodin denně. Škrtil ho límeček. Uvolnil si kravatu a rozepnul horní knoflíček košile.

„Pokud se nepletu,“ řekl Brady, „tak Boxerová byla včera odpoledne objednaná k doktorovi. Na kontrolu. Zavolala mi a řekla: ‚Jsem v pořádku, šéfe. Doktor jen povídal, že bych měla zpomalit.‘“

„Mně řekla totéž,“ poznamenal Conklin.

Brady zavzpomínal na dobu, kdy byla Boxerová vážně nemocná. Vzala si několikaměsíční volno a pak se vrátila. Tvrdila, že se cítí skvěle. Tak co mělo znamenat tohle?

„Myslíš, že je v pořádku?“ otázal se Brady.

„Nic jí není," odpověděl Conklin. „Doktor jí řekl, že by měla v práci trochu zvolnit, tak svěřili to své divoké dítě její sestře a Lindsay s Joem se na víkend a možná ještě další den či dva vypravili neznámo kam. Víš, Brady, většina lidí o víkendech nepracuje."

„Opravdu? Takových moc neznám."

Brady posbíral poházené propisovačky a tužky a dal je do keramického hrnku.

Conklin řekl: „Větší starost mi dělá to, jak vypadáš *ty*."

„S tím si nedělej hlavu."

Od chvíle, kdy velitel Warren Jacobi odešel na odpočinek, pracoval Brady za dva. Sedět na Jacobiho bývalé židli ve čtvrtém patře a zároveň vést oddělení vražd bylo jako mít hlavu přiraženou do dveří auta.

Starosta na něho tlačil, aby si vybral jednu nebo druhou práci, hlavně aby se konečně rozhodl.

Brady si o tom promluvil s Yuki, která mu nabídla uvážlivou radu. Nijak na něho netlačila, jen celý problém rozebrala pěkně po právnicku.

„Mohla bych ti poradit, aby sis vybral zodpovědnější práci, která ti zabere méně času. Taky bych ti mohla zdůvodnit, proč se nejlépe hodíš do oddělení vražd. Dokázala bych tě přesvědčit o obojím. Ty se však musíš rozhodnout zatraceně rychle, nebo to starosta udělá za tebe."

„Než se Boxerová vrátí, můžu pracovat s Chim a McNeilem," řekl Conklin.

„Jo. Udělej to."

Brady opustil Conklina a denní místnost a vyběhl po požárním schodišti o patro výš do čtvrtého. Když vstoupil do své kanceláře, jeho asistentka Katie řekla: „Poručíku, už jsem vás chtěla začít hledat. Podívejte se na tohle."

Posadil se za svůj stůl. Katie se mu naklonila přes rameno, otevřela poslední vydání *Chroniclu* na internetu, zastavila se

na první straně a přečetla titulek: „Roger Jennings postřelen v restauraci Taco King.“ Pak dodala: „Je v kritickém stavu.“

Jennings byl baseballový hráč, chytač blížící se ke konci své profesionální kariéry.

Proč by ho chtěl někdo zabít?

6. kapitola

Jakmile jsem odešla z ordinace svého lékaře, zavolala jsem Joeovi a pověděla mu, co mi doktor Arpino řekl. „Žijte trochu, Lindsay. Vypadněte na pár dní z města. Jeďte do lázní.“

Můj drahý manžel odpověděl: „Nech to na mně.“

Bradymu a Conklinovi jsem poslala zprávu: „Jsem mimo službu.“

Nebo něco v tom smyslu.

Teď, s mobily zamčenými v kufru, jsme Joe a já mířili na sever, ujížděli jsme po mostě Golden Gate, pod kterým plachtily jachty na třpytící se hladině zátoky.

Joe seděl za volantem a já vedle něho. „To jsem neudělala,“ namítla jsem.

„Ale udělala. Přijela jsi na letiště a řekla jsi: ‚Chci tě. A chci ten tryskáč.‘“

Hlasitě jsem se zasmála. „Ty jsi blázen.“

„Pamatuješ si na to firemní letadlo?“

„No, ano.“

„Hlasitěji, drahá.“

„No, ANO.“

Zasmáli jsme se oba.

Joe a já jsme se seznámili v práci, když jsme šéfovali každý své části spojené pracovní skupiny policie a ministerstva vnitřní bezpečnosti, jejímž úkolem bylo dopadnout

teroristu vyzbrojeného smrtícím jedem a plánem povraždit delegáty zasedání G8 v San Francisku. Než jsme ho vypátrali a dopadli, zabil ten parchant hodně lidí včetně jednoho mně velmi blízkého člověka.

Vyhnala jsem ty myšlenky z hlavy a řekla jsem: „Pamatuješ si, jak nás po uzavření toho případu na G8 poslali vyšetřovat do Portlandu?“

„Na to nikdy nezapomenu,“ ujistil mě Joe. „Byli jsme v konferenční místnosti s tuctem lidí pracujících na vraždě ohrožující národní bezpečnost a ty jsi řekla: ‚Nemůžu pracovat, když se na mě takhle díváte, zástupce ředitele Molinari.‘“

Zasmála jsem se a opravila ho: „To jsem ti řekla až pak. Nevyslovila jsem to přede všemi nahlas.“

Byla jsem si jistá, že mám pravdu, ale pravdou bylo i to, že adrenalinový tlak a strach, v němž jsme pracovali, mezi námi vytvořil vskutku úžasnou magii. A než jsme odjeli z Portlandu do San Franciska, zamilovali jsme se do sebe. Bláznivě.

Bylo pak už všechno dokonalé?

Ani náhodou. Žili jsme na opačných koncích země a nějakou dobu jsme jezdili na horské dráze vztahu na dálku, dokud Joe nesekl se svou prací a nepřestěhoval se do Města u zátoky.

Asi rok po naší svatbě jsem porodila Julii Anne Molinariovou, když jsem byla sama doma za temné a bouřlivé noci, kdy v celém městě vypadla elektřina. Zatímco jsem funěla, tlačila a křičela, byl Joe deset kilometrů vysoko a neměl o tom ani ponětí.

Když se konečně vrátil domů, všechno mně a naší holčičce vynahradil. Joe Molinari, bezpečnostní konzultant a pan Máma.

„Kde jsi, Lindsay?“ zeptal se teď.

„Jsem přímo tady.“

Naklonila jsem se k němu, políbila ho na tvář a řekla jsem: „Vzpomínala jsem. Kde jsi *ty*, Joe?“

Položil mi ruku na stehno.

„Tady jsem, Blondýno, myslím na to, jak skvělá jsi matka a jak moc tě miluju."

„Taky tě miluju," řekla jsem mu.

Tenhle víkend Julie trávila na pláži se svojí tetou Cat, dvěma sestřenicemi a Martou, naším nejlepším psem na světě, zatímco Joe a já jsme si vyrazili na výlet jako dva zamilovaní puberťáci něco přes čtyřicet.

Joe zapnul rádio a našel dokonalou stanici.

Ujížděli jsme dál. Počasí bylo slunečné, plachty jachet pod námi zářily a my jsme si prozpěvovali se starou klasikou: „Mám svobodu dělat si, co jsem vždycky chtěl."

Když jsme dorazili do svého prvního cíle, byli jsme už s Joem v líbánkovém rozpoložení.

7. kapitola

Joe zpomalil a zaparkoval před skromně vypadajícím jednopatrovým domkem postaveným z říčních kamenů a trámů a obklopeným zelení.

Poznala jsem ho z fotografií doporučených turistických destinací v údolí Napa Valley. Už dvacet let se o něm mluvilo jako o jedné z nejlepších restaurací na světě.

Ano, nejlepších *na světě.*

„French Laundry?" vykřikla jsem. „Vážně?"

Četla jsem o tom, jak těžké je získat rezervaci v tomhle podniku vychvalovaném gurmety z celého světa, jenž se mohl pochlubit nejvyšším michelinským ohodnocením, třemi hvězdičkami. Typická čekací doba na rezervaci na oběd byly dva měsíce.

„Tohle jsi nemohl dokázat přes noc."

„Mám styky," řekl Joe a s úsměvem na mě zamrkal.

Páni. Napadlo mě, zda po dietě skládající se z hamburgerů a kávy, která nedílně patřila k mé práci, dokážu vůbec ocenit vysokou gastronomii. Teď jsem aspoň věděla, proč mě Joe požádal, abych si vzala šaty – a překvapení, překvapení, jedny jsem na sobě měla. Byly bílé s modrým potiskem a já je sladila s modrým kašmírovým kardiganem. Rozpustila jsem si pískově blond vlasy, sundala si sluneční brýle a podívala jsem se do zrcátka.

Trochu jsem si vlasy načechrala a štípla se do tváří.

Slušelo mi to.

Na protější straně ulice se nacházela farmářská zahrada restaurace přístupná veřejnosti – hezké místo pro páteční procházku. Pověděla jsem Joeovi, že budu přece jen potřebovat mobil, abych mohla fotografovat. Vystoupil z auta a víko kufru se zvedlo.

V tu chvíli zastavila za naším autem skříňová dodávka a okénko na straně spolujezdce sjelo dolů. Na řidiče jsem neviděla, ale slyšela jsem ho zavolat: „Joeeey."

„Dave, ty bláznivý pacholku," odpověděl Joey.

Dívala jsem se, jak došel k dodávce, otevřel dveře, naklonil se dovnitř a objal řidiče. Pak se ke mně vrátil a řekl: „Konečně se seznámíš s Davem."

O Davidu Channingovi mluvil Joe vždy s láskou a smutkem. Dave byl Joeův spolubydlící na Fordhamské univerzitě ve východním Bronxu. Viděla jsem je na fotografiích z hřiště. Dave byl zadák a Joe hrál na křídle. Ukázal mi snímky jásajícího týmu oslavujícího vítězství, na nichž byli Joe a Dave vysocí, svalnatí, pohlední a tak mladí.

Joe mi vyprávěl, že po tom krásném dni, kdy porazili Univerzitu Svatého kříže, se náhle ochladilo a od západu přišla sněhová bouře. Dave vezl svou dívku Rebeccu domů do Crotonu-On-Hudson, ležícího na úpatí Taconicského hřebenu vzdáleného asi tři čtvrtě hodiny jízdy po hezké, klikaté cestě se středním pruhem jako v parku a krásnými výhledy.

Jak mi ale Joe řekl, v ten podvečer se sníh na silnici změnil ve vrstvu černého ledu. Dave zabočil do zatáčky, kde mu skalní výběžek bránil ve výhledu na auto, jež se vymklo kontrole a zastavilo se napříč oběma pruhy. Dave dupl na brzdu, smykem narazil do stojícího vozu a zezadu do něho vrazilo jiné, příliš rychle jedoucí auto.

Nakonec z toho byla tragická havárie dvaatřiceti aut navršených na hrůzné hromadě. Rebecca zemřela. Dave, mladý muž, o něhož se ucházely týmy Národní fotbalové ligy, skončil ochrnutý od pasu dolů.

Jeho rodiče Ray a Nancy přivezli Davea domů do malého vinařství nedaleko Napa Valley a on podstoupil roky bolestivé rehabilitace. Joe řekl, že se Dave během těch let uzavřel před svými přáteli a v podstatě před celým světem. Později začal pracovat jako účetní v rodinné firmě, vedl podpůrnou skupinu pro paraplegiky a oplakával smrt své matky, kterou zabil lymfom. Víc o něm Joe nevěděl.

Joe mi otevřel dveře, podal mi ruku a pomohl mi vystoupit se slovy: „Na tohle jsem čekal hodně dlouho, Linds. Seznam se prosím s Davem."

8. kapitola

David Channing zvedl do vzduchu přední kola vozíku, zacouval a pověděl Joeovi, aby poodběhl a připravil se na dlouhou přihrávku.

Hodil imaginární míč a Joe předstíral, jak ho chytil ve vzduchu, přeběhl neviditelnou brankovou čáru a položil míč do koncové zóny.

Dave se smál, zatímco Joe tančil vítězný tanec. Pak se nesměle usmál, potřásl mi rukou a já ho objala.

„Zní to jako klišé, ale je to pravda," řekl. „Joe mi toho o vás spoustu vyprávěl."

„A mně toho pověděl spoustu o vás, Dave."

Joe stiskl kamarádovi rameno a zeptal se: „Půjdeme?"

Dave řekl: „Moc rád bych se k vám připojil, Joe, ale přijel jsem jen proto, abych konečně poznal Lindsay, a teď se musím vrátit do práce."

„Tak to ani náhodou," zvolal Joe. „Neviděl jsem tě tři roky. Poobědváme spolu. My všichni. Zvu tě."

Dave protestoval. Namítal, že tohle je náš víkend, rezervace je jen pro dva a on nechce být třetí do páru – proti Joeovi však neměl šanci.

Slyšela jsem, jak zamumlal „Pořád stejně tvrdohlavý, co, chlape?", když nás Joe vedl k restauraci a podržel nám modře natřené dveře. Přivítal nás vrchní číšník, který oslovoval Davea „Davy", dovedl nás ke stolu a usadil tak, že jsem byla mezi Davem a Joem. „Majitelé jsou naši zákazníci," vysvětlil Dave.

Joe řekl: „Myslím, že si dáme cabernet z Channingovy vinice."

To mi znělo dobře.

Moje nejlepší kamarádka Claire Washburnová, která tam před rokem oslavila výročí svatby, mi řekla: „Jídlo ve French Laundry ti změní život."

Nepochybovala jsem, že má pravdu. Vlastně jsem si nedokázala vzpomenout, kdy se naposledy zmýlila. Neuměla jsem si však představit, jak by mi jedno jídlo mohlo změnit život, byť i na jediný den. Joeovy lasagne pro mě byly vrcholem kulinářského umění a nejspíš mým neoblíbenějším jídlem – *na světě.*

Rozhlédla jsem se kolem a okamžitě jsem se v restauraci cítila jako doma; hlavní místnost byla pohodlná a útulná, měla béžové stěny, tucet okrouhlých stolů, klenutý strop a svícny mezi křídlovými okny.

Přinesli nám jídelní lístky a Dave řekl: „Doporučuju degustační menu. Dnešní verzi už nikdy nebudou podávat přesně stejně."

Naše servírka Lisette s ním souhlasila. Rychlý pohled na jídelní lístek ukázal, že projdeme cestu složenou z devíti malých chodů klasické francouzské kuchyně dovedených k tříhvězdičkové dokonalosti. A během této cesty ochutnáme místní vína.

Nejsem matematický génius, ale dokázala jsem si spočítat, že oběd pro tři tam bude stát přes tisíc dolarů.

Nejspíš *hodně* přes tisíc.

Joe položil paži na opěradlo mé židle a přitáhl si mě blíž k sobě. Dave se omluvil, že nám nemohl přijet na svatbu, a já mu řekla, že i tak jsme tam cítili jeho přítomnost.

„Moc se nám líbí tvůj svatební dar, Dave."

Zasmál se a řekl: „Ne každý ocení starožitný trezor na zbraně."

Joe a já jsme vyhrkli společně: „My ano!"

9. kapitola

Než dorazil první chod, začali si ti dva staří kamarádi povídat o tom, kdo je ženatý, kdo se dal na politiku, kdo umřel.

Tatarský biftek z lososa podávali v malých kornoutech. Rozkošné. Moje chuťové pohárky byly blahem bez sebe, ale vzpamatovaly se právě včas, aby ochutnaly to, co Lisette uvedla jako jednu ze specialit Francouzské prádelny: dvě ústřice v polovině skořápky s tapiokovými kuličkami a kaviárem Regiis Ova, podávané v malé bílé misce. Ponořila jsem vidličku do skořápky ústřice a dala si tu máslovou, slanou afrodiziakální pochoutku do úst.

Bylo to dobré. Moc dobré. Ještě jsem přemýšlela o těch neobvyklých texturách a chutích, když přede mnou na stole přistála další z procesí krásně naaranžovaných pochoutek.

Moc mi nesedl anglický hrášek na smetaně ani vepřová lička, marinované nektarinky a naměkko vařené červené slepičí vejce ve skořápce, které vypadalo jako z porcelánu. Z extatických výrazů u mého stolu i okolo nás jsem však pochopila, proč je Francouzská prádelna zlatým standardem pro lidi s vytříbenou chutí.

Tři hodiny nato, když jsme srkali kávou a ochutnávali ze široké nabídky sladkostí, jsme přesvědčili Davea, aby se rozpovídal o sobě.

„Joey to ví, Lindsay, ale možná se ti nezmínil o tom, že moje matka zemřela těsně předtím, než jste se vy dva vzali. Můj táta a já jsme si byli vždycky blízcí. Ale to, že pracujeme spolu, nám pomohlo navázat – jak to nejlépe nazvat – hluboké přátelství."

Dave si povzdechl.

Joe položil Daveovi ruku na paži a zeptal se ho, o co jde.

Dave řekl: „Táta je v nemocnici. Bojím se o něho."

„Proč? Co se stalo?" otázal se Joe.

„Má aneuryzma hrudní aorty vyvolané vysokým tlakem. Zvětšilo se tak, že bude možná potřeba operace. Doktor mu předepsal betablokátory, ale říká, že u něho došlo k systémovému selhání souvisejícímu s vysokým věkem. Mně se to však nezdá. Je mu sedmdesát dva a nikdy dřív nebyl nemocný."

„To je mi moc líto, Dave," řekl Joe.

„Kdyby sis udělal trochu času, Joe, moc rád by tě viděl. Byl tvůj největší fanda."

Joe sklopil zrak k desce stolu. Jsem si celkem jistá, že si v hlavě přehrával roky, kdy hrál fotbal na vysoké a jejich rodiny fandily z tribun.

Joe zvedl oči, podíval se na svého přítele a zeptal se: „Kdy bude vhodný čas ho navštívit?"

10. kapitola

Když jsme vyjížděli z parkoviště, řekla jsem Joeovi: „On je skvělý, Joe. Je mi ho moc líto."

„Bylo fajn se s ním setkat. Vážně ti to nevadí?"

„Jistěže ne. Zajedeš navštívit jeho tátu a já si zajdu do lázní."

Joe přikývl a řekl: „Vrátím se včas na večeři."

„Výborně," odpověděla jsem. Přemýšlela jsem o masáži, o nějakém exotickém zábalu. O tom, jak vyděsím lidi v práci tím, že si nechám udělat manikúru. Skoro jsem slyšela Bradyho říkat: „Co se to s tebou stalo, Boxerová?"

Usmála jsem se, ale když jsem pohlédla na Joea, abych se s ním podělila o svůj žert, zjistila jsem, že je hluboce zamyšlený.

Všiml si mého pohledu koutkem oka a řekl: „Nemůžu si pomoct, musím myslet na to, jaký by mohl být jeho život, kdyby tehdy nemrzlo." Pak dodal: „Myslím, že mnoho profesionálních hráčů fotbalu má zničené životy. Nejen fyzicky, ale kvůli slávě, penězům a zklamání. Jsem jen rád, že je to ten Dave, kterého znám."

Přikývla jsem.

„A co ty, zlato?" zeptal se. „Jak ti chutnal oběd?"

„Byl skvělý, nejlepší, jaký jsem kdy jedla, a víš proč? Protože to byl tvůj nápad, Joe. Ve zlomku vteřiny jsi to celé naplánoval, zavolal jsi Daveovi a domluvil to. A utratil jsi balík."

„A co jídlo jako takové? O něm ses nezmínila."

„No, můžu být upřímná? Určitě jsem blázen a měla bych být nadšená z toho jehněčího, steaku, hráškového pyré a tak, ale víš, co mi chutnalo nejvíc?"

„Budu hádat," řekl Joe. „Ten malý donut s polevou na konec."

„No tak. Jak jsi to uhodl?"

„Zaprvé, jsi polda. A zadruhé, vydávala jsi moc sexy zvuky."

„Aha. Možná jsem myslela na tebe."

„Nemyslela."

„A protože jdu do lázní, měla bych být odpočatá a voňavá jako květinka, až se vrátíš."

„To si budu pamatovat," řekl Joe.

11. kapitola

Hostinec Milliken Creek stojí na terasovitém kopci s výhledem na řeku Napa.

Vrátila jsem se z lázní do našeho pokoje s balkonem, odkud bylo vidět na řeku, s krbem a velikou postelí jako z románu. Byla jsem dokonale uvolněná, žádný stres, spěch ani starosti. Nemusela jsem nikam jít ani nic dělat, mohla jsem jen odpočívat.

Oblékla jsem si bílý župan a ponožky a lehla si na to pohodlné letiště s péřovou přikrývkou a čalouněnou pelestí. Probudilo mě, když na mě Joe zavolal jménem a rozsvítil světlo v potemnělém pokoji.

„Promiň, Linds. Nechtěl jsem tě vzbudit."

„Kolik je hodin?"

„Něco po sedmé. Sedm dvacet. Po návštěvě u Raye jsme se s Davem ponořili do hromady ročenek a fotoalb, a potom jsem mu samozřejmě vyprávěl všechno, co Julie řekla a udělala od chvíle, co se narodila."

„No páni. Takže jste už dohonili všechny ty roky?"

Joe se zasmál a zeptal se: „Chceš jít na večeři do restaurace?“

Zavrtěla jsem hlavou. Bylo mi tam moc dobře.

„Ani já ne. Chci se osprchovat a vlézt do postele. Ale moment,“ řekl.

Posadil se na kraj postele, zavolal pokojovou službu a objednal sýr a ovoce pro dva, košík chleba a láhev Sauvignonu Blanc z Channingovy vinice. Rozhovor zakončil slovy: „Máte nějaké svíčky? Dobře. Dvacet minut bude akorát.“

Zavěsil, shodil sako, vrátil se do postele a políbil mě.

„Bože,“ řekl. „*Opravdu* voníš jako květinka.“

Ukázala jsem mu čerstvě nalakované nehty na rukou i nohou a on mě znovu políbil a odhrnul mi z očí pramen vlasů.

„Hned se vrátím,“ slíbil.

Naklepala jsem si polštář, zadívala jsem se balkonovými posuvnými dveřmi na tmavnoucí oblohu a poslouchala, jak si Joe ve sprše zpívá starý rockový hit. Nejspíš nemohl dostat z hlavy stanici se starými peckami, kterou jsme poslouchali cestou.

„„*Opravdu* mě miluješ? *Opravdu* mě miluješ?““

Vyšel z koupelny v županu a zpíval si refrén.

„„Jo, já… umím *tančit*.““

Zasmála jsem se, otevřela jsem mu náruč a on vlezl do postele.

Objala jsem ho jednou paží kolem krku. Přitáhl si mě k sobě a já jsem zaklonila hlavu, znovu jsem ho políbila a tentokrát jsem do toho dala trochu vášně.

„Podívej se na nás,“ řekl. „Dvě ústřice v bílém. Žádný kaviár není potřeba.“

„Zavolej své dceři,“ řekla jsem. „Než bude moc pozdě.“

Joe vstal, našel mobil v kapse saka a vrátil se do postele. Zavolali jsme přes Skype mojí sestře, jejíž dvě pištící holčičky se praly o to, která poví strýčku Joeovi, co ten den

dělaly. A pak jsme sdílely příjemný rozhovor s ospalou Julií, kterou jsem viděla v posteli s Martou. „Mami, řekni haf," požádala mě Julie.

Udělala jsem to.

„Neeee. Pověz to Martě."

Cat se v pozadí zasmála, když Julie namířila mobil na mou starou fenku. Štěkla jsem na povel. Pak jsme s Joem políbili Julii přes displej telefonu a popřáli jí dobrou noc.

Když jsme byli zase sami, Joe mi pověděl, že Ray Channing vypadal hrozně, ale bylo na něm znát, jak rád Joea po tolika letech vidí.

„Řekl mi, že jsem se vůbec nezměnil."

Oba jsme se zasmáli, když tu na dveře zaklepala pokojová služba s naší objednávkou.

Joe a já jsme usrkli vína, ochutnali sýr. Chvíli jsme si povídali, a pak Joe postavil svíčku ve skleněné kouli na prádelník, vytlačil vozík na chodbu a zamkl dveře.

Svlékl si župan, hodil ho přes židli, vrátil se do postele a pomohl mi z mého.

„Musím se k něčemu přiznat," řekla jsem.

„Teď? Přeješ si snad, abych neměl chlupatou hruď?"

„Miluju tvoji chlupatou hruď. Makarony s humrem a se sýrem. Ty mi chutnaly nejvíc."

„Víc než ten mini donut?"

„Nic lepšího jsem v životě nejedla."

Joe se zasmál. „Makarony se sýrem."

„S humrem."

„Chápu. Myslím, že na ně existuje recept."

Asi v půl deváté jsme se pomilovali ve světle svíčky dost jasném na to, abychom viděli jeden druhému do očí.

„Co jsi říkala, Blondýno?" zeptal se mě Joe.

„Že mám velké štěstí."

„Taky jsem šťastlivec."

12. kapitola

Dvacet minut poté, co jsem políbila na rozloučenou své dítě, manžela a border kolii, jsem zaparkovala svůj explorer pod nadjezdem v Harriet Street.

Bylo to jen půl bloku daleko od úřadu soudního lékaře. Chtěla jsem se vidět se svou nejlepší kamarádkou a napadlo mě, že káva s Claire by byla příjemná příprava na můj pondělní návrat do práce.

Přitáhla jsem k sobě těžké skleněné dveře a pozdravila Patricka, Clairina nového recepčního, který mi řekl: „Doktorka Washburnová vzkazuje, že máte jít do její kanceláře. Bude tam za vteřinku."

O pět minut později prošly dveřmi kanceláře Claire a Cindy. Claire vypadala utrápeně a Cindy se tvářila jako obvykle, když byla hluboce zabraná do nové reportáže. Vstala jsem, rozevřela náruč a sevřela je ve skupinovém objetí.

„Krásně ti voní vlasy," řekla Claire.

„Dala jsem si na ně masku. Já! Tak co je nového, vy dvě? Co jsem propásla?"

Cindy řekla: „Slyšela jsi, co se stalo toho dne, kdy jsi odjela? Někdo postřelil Rogera Jenningse v jeho autě, když odjížděl z restaurace Taco King v Duboce Avenue."

„To mi uniklo."

„No, pár dní byl ještě naživu, i když v bezvědomí, ale než včera pozdě večer umřel, neřekl ani slovo. Víš, kdo to je? Roger Jennings?"

„Jasně. Byl to chytač. Asi před rokem ho uvolnila oaklandská A's a zlanařili ho Giants. Podařilo se dopadnout střelce?"

„Střelce nikdo nezahlédl, dokonce ani Jenningsova těhotná manželka, která seděla vedle něho," odpověděla Cindy.

Claire řekla: „Kulka vnikla do těla středem krku oběti, poškodila několik obratlů a artérií, a vyšla levou stranou krku.“

„A někdo, možná střelec nebo komplic, využil následného chaosu a napsal na zadní okno jeho Porsche Cayenne slovo *Zkouška*,“ dodala Cindy.

„Zkouška,“ řekla jsem, jak jsem přemýšlela nahlas. „Ta střelba byla jen trénink. Jennings se třeba jen ocitl náhodou na špatném místě.“

„Možná,“ připustila Cindy. „Ale já si Rogera Jenningse proklepla. Myslím si, že plánoval novou kariéru. O něco nebezpečnější než baseball.“

„Jak to?“

„Prodával drogy,“ řekla.

„To je fakt?“ zeptala jsem se.

„Důvěryhodné zdroje mi řekly, že Jennings prodával svým spoluhráčům MDMA. Možná si jich takhle přivydělává víc. Chi a McNeil na tom už dělají. A teď,“ řekla Cindy, „se musím vrátit a napsat tu reportáž.“

Poslala nám polibky a byla pryč.

13. kapitola

Když Cindy vylétla ze dveří, vtrhla do místnosti Yuki.

„Doufám, že tady máš kafe.“

Claire ukázala na kávovar, a když jsme se všechny rozesadily kolem stolu s plnými šálky, začaly jsme si vyprávět, co je nového. Claire pracovala celý víkend, snažila se zjistit něco z ostatků pěti těl nalezených po požáru feťáckého doupěte v Tenderloinu.

„Je to hrozná práce,“ řekla. „Příčinou úmrtí mohlo být předávkování, udušení kouřem, střelné zranění, všechno